

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Exhortationes|| Ad|| Religiosos

Dirckinck, Johann

Coloniæ Agrippinæ, 1704

1. De sancto parentum & consanguineorum odio. Thema. Non veni pacem mittere, sed gladium. Matth. 10.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-51834](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-51834)

REGULA VIII. SUMMARI.

De Sancto Parentum & Consanguineorum odio.

EXHORTATIO I.

IN REGULAM VIII. SUMMARI.

Ostendit Parentes & Consanguineos relinquendos esse, & odio habendos.

T H E M A.

Non veni pacem mittere, sed gladium. Matth. 10. 34.

V E L:

Curandum est, ut omnem carnis affectum erga sanguine junctos exuat. Reg. 8.

Uilibet genuino Societatis JESU Spiritu imbutus Tyro, mystice sibi faciendum existimet, quod ad literam moy- ses Levitis præ-

sternere Moyse Levitæ, strinxerunt gladios, de porta ad portam per castra universa irruerant, Fratresque suos, & cognatos neci dederunt. Quo fortiter fideliterque peracto, ac peremptis tribus & viginti hominum millibus; Epiphonema hoc protulit Moyse: Consecrasti manus vestras hodie Domino, unusquisque in filio, & in fratre suo, ut detur vobis benedictio. Præclara hæc Religiosorum virorum figura est; qui veri & spirituales sunt Levitæ; teste D. Ambrosio c. 2. de fuga sæculi: Deo in Religione consecrati, Levite fugitantes sunt mundi hujus, ut placeant Deo: relinquunt patriam, parentes, filios, omnemque cognationem ut uni Deo adhareant.

standum, Dei nomine, mandavit. Exod. c. 32. Ponat vir gladium super femur suum: ite & redite, de porta usque ad portam per medium castrorum, & occidat unusquisque fratrem & amicum, & proximum suum. admirabile facinus, & à quo vel ipsa abhorrire videtur natura, manu propria trucidare ac confodere Fratres, si- bique sanguine junctos. Et tamen pa-

E e H i

XVI

LA

Hi igitur, Levitarum illorum more, gladios evaginent, stringant, vibrent, ac feriant parentes, fratres, & cognatos: quâ verò id ratione peragendum sit, nunc exponemus.

I.
Parentes
& cognati
relinquen-
di.

I. Admirandam, Veritas aeterna, Matth. 10, protulit sententiam; dum dixit: *Nolite arbitrari, quia pacem veni-
rim, mittere in terram; non veni pacem mittere, sed gladium. Quid est hoc Domine? An non pacem mentis, pacem unionis fidelium, inter se, ac cum Deo & Angelis ejus, quæ ducit ad pacem & felicitatem aeternam in cœlis, te allaturum varicatus est? Isaias c. 9. v. 6. & c. 65. v. 25. Et an non te in terris nato, Angeli eam hominibus annuntiarunt? Lucæ 2. 14. Quâ igitur ratione, veritati consonat: Non veni pacem mittere sed gladium? Omnino, pacem spirituales, pacem mentis volo: sed nolo pacem terrenam ac mundanam, sed gladium: seu separationem, ut habet Lucas c. 12. v. 51. Volo enim separari fideles ab infidelibus, Catholicos ab hæreticis, religiosos à mundanis, Filios à parentibus, & cognatos à cognatis: *Veni enim separare, hominem adversus Patrem suum, & filiam adversus matrem suam, & nurum adversus sororem suam. Et cur istud obsecro? Quia inimici hominis domestici ejus. Eveniet enim, ut Pater filium, Frater Fratrem, conetur retrahere, vel à fide, vel à religione, pietate, ac divino obsequio: quo casu: Veni separare. Præclare in ista verba S. Chrysostomus: *Vincet inquit, Potestas Evangelii, adeò, ut filii quoque contemnunt parentes suos, filia matres suas, & parentes liberos; imò & animam (vitam) &***

omnia pro pietate (& religione) exponant.

Quisquis igitur, vult Deo sub oraculis labaro, in Societate JESU militare, stringat gladium, necesse est, feriat, cædat, & faciat separationem, sejunctionem, divisionem, sui, à parentibus & fratribus, & cognatis. Hoc exigit Dux tuus Christus, qui te in militiam suam adscripsit, & hunc tibi gladium offert ac porrigit: hoc requirit Centurio tuus in cujus cohorte stipendia meres, S. Ignatius: sic enim regulâ 2. infic: *Unusquisque eorum qui Societatem ingrediuntur, existimet sibi patrem & Matrem, fratres & sorores, & quicquid in mundo habebat, relinquendum. Atque hoc est sacra militiæ rudimentum est vitæ religiosæ exordium, est primæ de mundo victoriæ trophæum: quod ante omnia est omnino necessarium. Quid enim? An non id postulat Apostolicæ vitæ ratio? Evangelii ubivis terrarum prædicatio? Ad fideles infidelisve missio? Separatio fiat, necesse est. Ut Apostolorum in omnem terram fontis exeat; ut fides incrementum capiat, gladio & separatione opus est. Parentes & patriam relinquere oportet: Non enim est propheta acceptus in patria sua: nec Evangelista, nec Apostolus: Si Petrus & Andreas remansissent apud parentes Betsaida, quis fidem invenilisset Romæ & Italia? Quis Religionem Christianam, Thraciæ, Scythiæ, Achaïæ, aliisque regionibus? Non ergo veni pacem mittere sed gladium, sed separationem.*

Separatio illa egregiè olim in Abrahamo Patriarcha Sancto, adumbrata legitur Gen. c. 12. 1. Cui à Domino manda-

mandatum fuit: *Egredere de terra tua, & de cognatione tua, & de domo Patris tui; & veni in terram, quam monstrabo tibi.* Voci divinæ extemplo paruit Patriarcha: exivit enim de Ur Chaldaeorum, & petrexit in Haran; cum verò ibidem reperiret parentem, ut summū mandatum divinum perfectione adimpleret, nec eo loco sublitit, sed aliò iter promovit. Eadem separatio adumbrata, Spiritūque Prophetico à regio Vate prædicta fuit Psalm. 44. *Audi filia & vide, & inclina aurem tuam, & obliviscere populum tuum, & domum Patris tui, & concupiscet Rex decorem tuum.* Quibus verbis, priorē major perfectio exigitur: non enim duntaxat dicit: *Egredere*; aut *desere*; sed *obliviscere*, quod est amplius: quid enim iuvat parentes corpore deserere, si maneant in corde? Igitur *obliviscere populum tuum*: Si enim in mente vestigium aut populi, aut domus tua relideat, haud Regi placebis, nec is concupiscet decorem tuum.

Si separationis & oblivionis ejusmodi exempla desideremus, unde luculentiora, quam ab ipso met Salvatore, & usque Apostolis depromemus? An non Redemptor noster Beatissimam Virginem Matrem suam, & S. Josephum educatorem suum reliquit; quando Hierosolymis in templo remansit, & post triduum inventus in medio Doctorum, interrogans & respondens illis? Cūque sancta Mater quasi increpando diceret: *Fili, quid fecisti nobis sic?* Ecce pater tuus & ego dolentes querebamus te. Ipse reposuit: *Quid est quod me querebatis? Nesciebatis, quia in his, quae Patris mei sunt, oportet me esse?* Luca c. 2. Et aliàs, cūm

singulari ratione, vacaturus erat iis, quae Dei sunt; dictum illi fuit Matth. 12. *Ecce Mater tua, & Fratres tui foris stant, quærentes te.* Quibus ipse respondit: *Quæ est Mater mea, & qui sunt Fratres mei?* Non quasi non diligeret, non quasi virginem pauperem Matrem non agnosceret; nam & tenerrimo in eam terebatur affectu, & intimè pernoscebat; sed ut, deserendos, oblivionique dandos esse parentes ac propinquos, ab iis, qui Dei servitio se manciparunt, nos edoceret. Nonne idem suo nos docuere exemplo Petrus & Andreas; quibus à Domino dictum fuit: *Venite post me, faciam vos fieri piscatores hominum;* & illi continuo (absque mora) relicti retibus (& omnibus) secuti sunt eum? Matth. 4. Et procedens inde vidit alios duos Fratres Jacobum Zebedæi & Joannem fratrem eius & vocavit eos, illi autem statim (absque replica) relicto Patre Zebedæo, & navi, ac reti secuti sunt Dominum.

Quodnam verò præmium, parentes, & omnia relinquentibus à Salvatore promissum sit, indicatur Matth. 19. 29. Ubi cūm Petrus confidenter diceret: *Domine, ecce nos reliquimus omnia, & secuti sumus te: quid ergo erit nobis?* Christus mox respondit: *Amen dico vobis quod vos, qui reliquistis omnia & secuti estis me, sedebitis super sedes duodecim, judicantes duodecim tribus Israel: & omnis qui reliquerit domum vel fratres, aut sorores, aut Patrem aut Matrem aut uxorem, aut filios, aut agros, propter nomen meum, centuplum accipiet & vitam æternam possidebit.*

Quare, Charissimi, Christi & Apostolorum exemplo, nobis qui vitam Apostolicam amplexi sumus, parentes,

Ecce 2 fratres

fratres & sorores deserendi sunt, patria & quicquid in mundo habebamus, relinquendum est. Id quod jam, laus Deo, praestitimus; hic fuit primus perfectionis nostrae gradus, haec prima victoria, de mundo, carne & sanguine à nobis relata: haec primae partis Regulae 8. à S. Ignatio nobis praescripta; impletio: *Unusquisque existimet, Patrem & Matrem, & quicquid in mundo habebat, relinquendum.* Non solum re ipsa, sed & affectu & cogitatione; ita, ut quasi omnium obliviscamur. Atque hoc ita ferè nobis exequendum est, ut si Deo placeret, & Superiore praescriberent, parati essemus propter Deum & Evangelium, in omnem reliquam vitam nostram, nunquam amplius parentes & propinquos vel oculo intueri, vel verbo affari: idque non solum Novitatus nostri biennio; sed tota insequente vità, quemadmodum innumeri de Societate, illustres viri, in Indiam, Chinam & Japoniam profecti re ipsa, praestiterunt. Non degeneremus à praecelsis cogitationibus majorum nostrorum: si magna pro Dei gloria aliquando praestare cupiamus.

II.
Parentes
& cognati
odio habendi.

II. Primo gladii ictu librato, & facta separatione, minime nobis est acquiescendum; sed denuò vibrandus gladius, & aut exsum dividendus, aut punctum confodiendus, inordinatus atque carnalis erga parentes ac propinquos affectus & amor: isque in odium factum est commutandus. Et hoc est alterum, quod S. Patriarcha noster in praesente Regula requirit; dum mox subtexit: Imò dictum sibi existimet verbum illud (Christi) *Qui non odit Patrem & matrem, in super & animam suam,*

non potest meus esse Discipulus. Non solum sanctus Fundator Regulas suas, divini eloquii sententis stabilire; ar in hac re adeò ardua ac difficili, eas minime praetermittendas existimavit. *Qui non odit Patrem & Matrem, non potest meus esse Discipulus.* Lucae c. 14. 26. Ratio est, ut insinuat S. Hieronymus, & alii: Quia Christus utpote Deus, Dominus, Salvator ac Redemptor noster longè parentibus, & omnibus cognatis est anteponendus: quare qui eum illis postponit, ut propter eos vel à fide, vel à lege Christiana, vel à religione & servitio divino desciscat, atque in peccatis mundique periculis persistat, Christum indignè tractat; summamque ei ignominiam irrogat: & ideo indignum se reddit, qui de Christi familia & schola receleatur. *Non est me dignus.* Matth. 10. 37. Non est dignus me Magistro, n. n. est dignus, meo nomine, consortio, Societate, gratià, regno, ceterisque promissis meis.

Qui non odit. Sed quomodo, quaerit S. Gregorius, jubemur propinquos odisse; qui jubemur & inimicos diligere? Respondeo odium, quod est rei malae displicentia, esse duplex: unum est displicentia mali veri, quale est peccatum, aut inclinans, inducensive ad peccatum; quia verum bonum impedit: atque hoc odii perfecti nomen obtinet: de quo David: *Odio perfecti oderam illos.* Psalm. 138. Alterum est displicentia mali opinati; tale est, vita Christi, vita Sanctorum, Pietatis opera, Conciones, Jejunia, quae odio habentur ab impiis, illa esse mala opinantibus, sed hoc nuncupatur odium iniquum. Psalm. 24. *Odium iniquum*

iniquo aderunt me gratis: Et hoc odio mali oderunt bonos, locumque nonnumquam reperit inter servos Dei, praesertim inter Tyrones incipientes, & etiam imperfectos; quibus displicent jejunia, poenae injunctae, correptiones Superiorum, & fratrum ferventiorum exempla. Secundum hoc odium longè sit à nobis; primum verò erga parentes & propinquos exercendum est; ut displicentiam habeamus, non erga personas, sed erga id quod verum malum est; tale autem malum est, quando nos à servitio Dei retrahunt; quando nos in vocatione Christi retardant; vel quando nos in Spiritu, virtutumque profectu impediunt; rursùmque caducis mundi rebus involvere parant, atque intricare.

In hoc casu, gladio Spiritus utendum est: *Qui amat Patrem aut Matrem, plus quam me, non est me dignus. I. c. Qui non odit Patrem, &c. Quis non odit inimicum suum? Inimicus autem homini hac in re, domestici ejus. Sed cur obsecro? An non inimicus tuus est, qui è naufragio litus jam contingentem, repellit in fluctus? An non hostis est, qui ex incendio profugum, retrahit in flammam? An non adversarius est, qui hostilibus manibus & armis elapsus, iisdem prodit & denuò objicit? O durum Patrem! O sevam Matrem! Exclamat Doctor melissius, Epist. 111. O parentes crudeles & impii! imò non parentes, sed peremptores, quorum dolor, salus pignoris; quorum consolatio, mors filii est: qui me malunt perdere cum eò, quam regnare sine eò. Qui me rursus ad naufragium, unde tandem nudus evasi; rursus ad ignem, unde vix semivivus*

exivi; rursus ad latrones, à quibus semivivus relinquitur sum, sed miserante Samaritano, jam aliquantulum convalesci, revocare conantur. & militem Christi, propè jam raptum caelo, triumphantem, ab ipso introitu gloriae tanquam canem ad vomitum, tanquam suam ad lurum, ad saeculum reducere moluntur!

Sub tali igitur qualitate parentes odio habendi sunt, quòd scilicet non amicos, sed inimicos se nobis exhibeant: non parentes, sed peremptores; quibus levamen est filium perimere, quibus solatium est damnatis habere socium damnationis: quibus non sufficit quòd in hanc saeculi miseriam, miseri miserum induxerint, & peccatores peccatorem in peccato suo genuerint, nisi etiam simul invideant misericordiam, quam consecutus est ab eo, qui non vult mortem peccatoris; & insuper filium gehennae efficiant.

Quapropter, Dilectissimi, Christi Domini & Sanctorum exemplo instructi, non solum, ut coepistis, parentes, & amicos cum mundo universo relinquitte; verùm etiam, crebram illorum memoriam, & cogitationes illecebras, deponite: imò generosos ad eò Spiritus concipite, ut mox à Tyrocinio, si Deo ac Superioribus placeret, parati essetis, illos nunquam amplius oculis intueri. Deinde casu quo, parentes, aut propinqui, vos vel in obsequio divino impedire, vel quòd pejus est, à religione avellere, & in mundi procellas ac pericula retrahere molientur, praedictum odium sanctum concipite & in pectore fovete: Oportet enim nos Deo magis obedire quam hominibus. majorèque Deum

complecti amore, quam parentes. *Qui amat Patrem aut Matrem, plus quam me, non est me dignus.* Matth. c. 10. Denique si omnino importunitate aut violentia parentes urantur, & ut loquitur S. Hieronymus, Epist. 2. ad Heliodorum; *Conentur in pectore tuo Christum occidere:* tunc ut subjungit idem S. Doctor, *Licet*

parvulus in collo pendeat; licet spargat crine & siccis vestibus, ubera, quibus nutritur; mater ostendat; licet in limine Patris jaceat; per calcatam perge patrem; per calcatam perge matrem; & sicis oculis, ut vexillum crucis evola: solum pietatis genus est, in hac re esse crudelem.

EXHORTATIO II. IN REGULAM VIII. SUMMARI.

Ostendit, amorem carnis exuendum nobis esse, eumque in spiritualement convertendum.

T H E M A.

Si quis venit ad me, & non odit Patrem suum & Matrem suam; non potest meus esse Discipulus. Lucæ. c. 14. 26.

VEL:

Carnis affectum exuat ac illum in spiritualement convertat. Reg. 8.

Quamquam certum, indubitatumque est Christi Domini Redemptoris nostri cor purissimo, tenerissimoque amore Beatissimæ Virginis Matris suæ flagrasse; nusquam tamen in divinis literis legi-

mus, illum honorifico eam matris nomine compellasse; sed mulieris. *Mulier ecce filius tuus.* Quid mihi & tibi est mulier? Et cur obsecro hoc? Ingeniose pro more expendit id mellissimus Doctor in rem nostram, Serm. de mutat. aquæ in vinum, dum ait: *Quid mihi & tibi est mulier?* Quid tibi & illi Domine? Nonne quod filio & matri. Quid ad illam pertinet, quaris? cum sis benedictus fructus